

Arrest

**nr. 166 806 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 juni 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 10 februari 2015 een beslissing waarbij verzoekster als vluchteling wordt erkend.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 10 februari 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 17 februari 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 7 april 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij legt een arrest neer dat handelt over de afgifte van een F-kaart en stelt dat hierin wordt bevestigd dat zij, hoewel in haar geval een B-kaart werd afgeleverd, kan volharden in het belang bij haar beroep daar er nog geen zekerheid is gegarandeerd omtrent haar verblijfsrecht en dit ongeacht welke verblijfskaart werd afgeleverd. Waar de voorzitter erop wijst dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aanvankelijk steeds beperkt is qua duur zodat het verwerven van definitief verblijfsrecht op deze grond vooralsnog zeer hypothetisch is, betwist de verzoekende partij dit niet maar stelt zij dat het voorkomt dat beslissingen tot erkenning van de status van vluchteling worden ingetrokken. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat geen belang meer voorhanden is, daar een vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel meer kan opleveren. Zij wenst geen inzage in het neergelegde arrest.”*

2.5. Verzoeksters betoog ter terechtzitting dat zij alsnog een belang behoudt bij haar beroep ondanks een tussengekomen beslissing tot erkenning van de status van vluchteling is gebaseerd op te veel hypothesen om het belang aannemelijk te maken. Ten eerste berust het op de hypothese dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken en dat de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen deze beslissing ofwel niet wordt uitgeput ofwel dat indien van de mogelijkheid gebruik wordt gemaakt, het beroep wordt verworpen. Ten tweede berust het op de hypothese dat als de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, verzoekster op dat moment nog steeds hetzelfde medisch ziektebeeld kent als datgene dat aanleiding heeft gegeven tot de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.6. Voorts wijst de Raad erop dat de door verzoekster gevreesde hypothese ook geen toepassing kan vinden in haar situatie. Uit een lezing van de in casu bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeksters huidige verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het neergelegde standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de graad van ernst niet werd aangegeven. De Raad merkt in deze op dat artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet – dat voorziet dat verweerder een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren wegens het ontbreken van

nieuwe elementen – voorziet in uitzonderingen, waarbij verweerder de voormelde onontvankelijkheidsgrond niet kan hanteren mocht het ziektebeeld van verzoekster nog steeds hetzelfde zijn als ze een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nadat haar status van vluchteling zou zijn ingetrokken. Immers bepaalt artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag 9ter onontvankelijk is “[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, [...]”. Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden toegepast in het geval een eerdere aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard werd op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, quod in casu. Verzoeksters vrees gaat dat ook niet op. Verzoeksters verwijzing naar een andersluidend arrest van de Raad kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Ten eerste handelt het arrest over een andere hypothese, namelijk de afgifte van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie. Ten tweede kan niet worden nagegaan op grond waarvan de aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Ten derde is de verwijzing niet dienstig aangezien de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

2.7. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat verzoekster – gelet op de tussengekomen erkenning als vluchteling – niet langer enig belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA